

Відділ освіти Таращанської райдержадміністрації
Таращанська районна гімназія “Ерудит”

Проблемний міст
“Батьки і діти”
(для учнів 6-7 класів)

Автор сценарію
вчитель зарубіжної літератури,
класний керівник 6-А класу
Таращанської районної гімназії “Ерудит”
Котлярчук Г.М.

Тараща 2004

Важливе місце у виховній роботі належить співпраці з батьками. Родина – це природний осередок найглибших людських почуттів. Рідна домівка – не дах над головою, а родинне вогнище, місце захисту від життєвих негараздів. Дуже важливо допомогти батькам у вихованні своєї дитини. В сім'ях виникають конфлікти з дітьми, особливо в підлітковому віці. Вміти розуміти і прощати дитину, залишаючись вимогливим і до себе, - велике мистецтво життя. Проблемний міст – це сходинка до взаєморозуміння, до взаємоповаги та толерантності. Щоб не втратити своєї ідентичності, кожна дитина повинна мати свою життєву позицію, що ґрунтується на власному уявленні про смисл життя. Завдання дорослих – будити в дітях добро і любов, шукати це і в своїх серцях, знайти в дітях те, що є найкращого, що розкриває їх особистість.

Мета: сприяти взаєморозумінню, терпимості у відносинах батьків і дітей, виховувати повагу, почуття гордості в дітей за батьків, батьків за дітей.

Наочне оформлення: плакат “Найголовнішого очима не побачиш, проникливим є лише серце” А.Екзюпері.

Обладнання: мікрофон.

Хід заходу

Ведучий: Шановні батьки і діти, учасники нашої розмови! Сьогодні ми будемо говорити про проблеми взаємин батьків і дітей. В залі всі ті, хто хоче і може спілкуватись, хто хоче бути ближче один до одного. Людство впродовж свого існування виробило моральні норми, за якими батьки виховують дітей, а діти піклуються про своїх батьків.

Швидко минає час. Ви підростаєте і вважаєте, що батьки не розуміють вас ваших проблем.

Послухаємо ваших батьків

Батько: Сім'я – це не тільки дах над головою, а й родинне вогнище, місце захисту від життєвих негараздів. Я думаю, що наша сьогоднішня розмова стосується більше нас, дорослих, ми повинні

говорити про наше ставлення до успіхів дітей, невдач. Адже вони чекають на нашу підтримку.

Ведуча: Ніякі батьки не хочуть зашкодити власній дитині – адже ніхто не помиляється добровільно. Діти не люблять, коли ви сердитесь, коли залишаєтесь байдужими до її думок та переживань.

Що думають про це діти ?

Учениця: Мені хочеться, щоб мої батьки були завжди поряд, щоб вислухали мене, допомогли, але вони весь час працюють, тому я залишаюсь завжди наодинці з своїми думками.

Учень: Мої батьки розлучені і не проживають разом, а так хочеться жити однією дружною сім'єю.

Учениця: Мені моя мама допомагає у всьому, я з нею раджусь, розкриваю їй свої таємниці, а ввечері ми довго говоримо про мамину роботу і мою школу.

Ведуча: Ми усі родом із дитинства, особливої країни, якої не знайдеш на карті. Це таємнича, щира, милосердна і дещо уразлива країна. Дитинство визначає свою подальшу долю людини, бо її постійно супроводжують яскраві спогади дитинства. Дорогі батьки, любіть дитину, а не її успіхи, не її досягнення і оцінки.

Як ви сприймаєте свою дитину?

Мати: Наш дім відкритий для всіх друзів дочки, яких обрала вона сама. Тому часто до нас приходять вони з кішками, собаками, і тоді здається, вся сім'я складається із тварин. Ми нервуємось, але набираємось терпіння і розважаємось разом з дітьми.

Батько: Якби мої заборони змогли б допомогти виховати сина, я б все життя йому забороняв. Але помічаю агресивність, іноді син грубо відповідає на зауваження.

Ведучий: Підлітки (12-16 років) надзвичайно уразливі і водночас замкнуті. “Кордони” дитинства заважають їм, і вони намагаються їх зруйнувати. Це може відбуватись по-різному: це і агресивність,

дратівливість, демонстративна непокора, надмірна вразливість, прагнення неодмінно сперечатися, непогоджуватися. Будь-яка поведінка дитини варта уваги батьків.

Що ж про це скажуть самі діти?

Учениця: Мене ніколи не били, але мої успіхи не варті уваги, тому мені не хочеться про них розповідати. Коли батьки про щось запитують, то зразу ж це забувають і я знову залишаюсь наодинці. Тому мене це дратує.

Учень: Мої батьки знають точно, що суворість – це головні вимоги виховання. Якби вони поставили себе на моє місце, то були б до мене дуже лагідними.

Учень: Коли я сам стану батьком, то буду поводитись з своїми дітьми, як поводяться зі мною. Мене всі люблять, і всі намагаються мені в чомусь допомогти. А я інколи не погоджуюсь з цим, бо хочеться самому вирішувати якісь свої проблеми.

Ведуча: Отже, конфлікт – це зіткнення поглядів, смаків, уявлень. Це той маленький вузлик, не розв'язавши якого не можна іти далі і слід не гаяти часу шукати причину насамперед у собі.

Чи так думають батьки?

Мати: Замінити покарання можна поясненням. Терпляче, спокійно, доброзичливо, аргументовано пояснити, що так чинити не слід. Знову ж таки потрібне терпіння і не квапитися карати, може, проступок не повториться.

Батько: Я за вдачею мовчазний і, можливо, суворий. І через це у нас з сином не дуже довірливі стосунки. Я думаю, що мені потрібно зробити крок до сина, і почати відверту розмову.

Мати: Бажання покарати виникає тому, що ми не розуміємо поведінки дітей, і нам бракує терпеливості пояснити так, аби дитина погодилась з нами. Сперечаючись із дітьми, в дорослих дуже часто виникає бажання вдарити дитину. Це, мабуть тому, що діти не можуть

відповісти нам тим самим. Отже, ми повинні визнати за дітьми ті ж права, що маємо їх самі.

Ведуча: Шановні батьки! А що найперше ви запитуєте у своїх дітей, коли вони повертаються зі школи ?

- (відповіді батьків)

В нашій анкеті було запитання: Чи вибачаєтеся ви перед батьками і чи вибачаються вони перед вами?

95% дітей просять вибачення, а от серед батьків лише 50%.

Просити вибачення – це не слабкість, це мужність і мудрість, тому батьки повинні перейти міст між собою і дитиною і стати поруч з ними, бо найголовнішого очима не побачиш, проникливим є лише серце.

Дві істини батькам:

- Дитина ніколи не починає любити першою, вона завжди лише дзеркало, в якому відливається наша любов. Дитину вчать, формують не наші слова, навіть найкращі і наймудріші, а наші вчинки!
- Виховувати – означає будити в дітях добро і любов, і давати їм цю любов і добро. Шукати це у своїх серцях. Отже, виховувати і самих себе.

На закінчення рядки поезії

Коли ти думав, що я не дивлюсь

Коли ти думав, що я не дивлюсь,

Я бачив, що ти повісив

Мій перший малюнок на стіну,

І я захотів намалювати ще один.

Коли ти думав, що я не дивлюсь,

Я бачив, що ти годуєш бездомного

Котика, і я думав, що

Добре піклуватися про тварин

Коли ти думав, що я не дивлюсь,

Я бачив, що печеш мій

Улюблений пиріг, і я зрозумів,
Що навіть мале може бути особливим.
Коли ти думав, що я не дивлюсь,
Я чув, як ти молився, і я
Повіри в те, що існує Бог,
З яким можна поговорити будь-коли.
Коли ти думав, що я не дивлюсь,
Я побачив, як сльози капали
З твоїх очей, і я зрозумів, що
Іноді буває боляче й це нормально плакати.
Коли ти думав, що я не дивлюсь,
Я бачив, що тебе турбує моє
Життя, і я захотів стати
Тим, ким можу стати.
Коли ти думав, що я не дивлюсь,
Я захотів подякувати тобі
За все, що ти робив,
коли ти думав, що я не дивлюсь

Ведуча: Дорогі батьки, ми вдячні вам за те, що ви зараз поруч з нами.
Взаєморозуміння Вам у Ваших сім'ях.
До нових зустрічей.